

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla a III. r. felperes által képviselt **I.rendű felperes neve** (címe) I. r., **II.rendű felperes neve** (II.rendű felperes címe) II. r. és **III.rendű felperes neve** (III.rendű felperes címe) III. r. felpereseknek,- a dr. Bali-Papp Rita ügyvéd (8640 Fonyód, Szent István u. 14.) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a Somogy Megyei Bíróság 2008. május 19. napján kelt 23.P.22.036/2007/10. számú ítélete ellen a felperesek által 11. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy fizessenek meg 15 napon belül egyetemlegesen az alperesnek 30.000 (harmincezer) forint ÁFA-t is magában foglaló másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felpereseket, hogy fizessenek meg egyetemlegesen az államnak - az Állami Adóhatóság felhívására - 180.000 (egyszáznyolcvanezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A b-i 0000. helyrajzi számú B, S.u. 22. szám alatti ingatlan az I-II. r. felperesek tulajdonában áll, a III. r. felperes az ingatlan haszonélvezője. 2002. évben B. község jegyzője az ingatlanon álló épület átalakítását engedélyezte. Az építési munkálatokat a felperesek 2003. szeptemberében kezdték meg és 2003. december 9-én kérelmezték a kiadott építési engedély módosítását, mert attól a kivitelezés során eltértek. Az alperes a 2004. április 13-án kelt 80.107-7/2004. számú határozatával a kérelmet elutasította, és fennmaradási engedély iránti kérelem benyújtására kötelezte az I. és a II. r. felperest. A határozatot a S. M. Közigazgatási Hivatal a 2-2501/2004. számú határozatával megsemmisítette és az elsőfokú

hatóságot új eljárásra utasította, kifejtve, hogy a jogerős építési engedélytől az építető oly mértékben tért el, amely az ingatlan építési engedélyében is jogszerűtlenül biztosított szabálytalanságát tovább fokozta, és amely miatt fennmaradási engedély kiadására nincs lehetőség. Az alperes 2004. augusztus 30-án kelt 80.107-13/2004. számú határozatával az ingatlanon az utcai kerítés építési ügyében az eljárást megszüntette, az építési engedély módosítása iránti kérelmet elutasította, egyben kötelezte az építetőket a jogerős építési engedélytől eltérő módon elvégzett építkezés tekintetében a helyreállítási munkáknak az engedélyezett tervek szerinti elvégzésére. A felperesek fellebbezése folytán eljárta F.M. Közigazgatási Hivatal Vezetője 2004. december 21-én kelt 03/3861-2/2004. számú határozatával az elsőfokú határozatot megsemmisítette és az elsőfokú építési hatóságot új eljárás lefolytatására utasította. Kifejtette, hogy az elsőfokú hatóság a fellebbezéssel támadott határozatban túlnyomórészt olyan eltérések vonatkozásában rendelte el az engedélyezett tervnek megfelelő állapot helyreállítását, amely eltérések jogszabályi előírásokat nem sértenek, így fennmaradásukra minden kétséget kizáróan lehetőség van. Utalt arra is, hogy megalapozott döntés a szabályossá nem tehető építési munkákkal kapcsolatban az irányadó jogszabályok alapján akkor hozható, ha a hatóság döntését a szabálytalanság terjedelmének meghatározását követő, az egyedi ügyre vonatkozó és az építmény környezetében ténylegesen kialakult állapotot is figyelembe vevő mérlegelése előzi meg.

Ezt követően az alperes 2005. február 28-án hozta meg a 80.090-4/2005. számú határozatát, amellyel a felperesek építési engedély módosítása iránti kérelmét elutasította, egyen ismételten kötelezte őket fennmaradási engedély iránti kérelem benyújtására. A határozat 2005. március 25-én jogerőre emelkedett. A felperesek által benyújtott kérelem alapján az alperes 2005. június 19-én kelt 80.090-17/2005. számú határozatával, az abban foglalt feltételek és kikötések mellett a felperesek kérelmének helyt adva, fennmaradási engedélyt adott. Az építmény szabályossá tételének érdekében részbeni bontást rendelt el, illetve a benyújtott fennmaradási tervdokumentációnak megfelelő munkák elvégzésére kötelezte az építetőket. A F.M. Közigazgatási Hivatal 2005. október 25. napján kelt 03/2798-7/2005. számú határozatával az elsőfokú határozatot megsemmisítette. Határozatának indokolásában egyebek mellett arra utalt, hogy a jogorvoslati eljárás során bevont másodfokú szakhatóság, a S.M. K. Igazgatóság a fennmaradási engedély kiadásához nem járult hozzá. Előírta, hogy az új eljárásban az elsőfokú hatóságnak tisztáznia kell, hogy az érvényben lévő rendezési terv milyen beépítésre ad lehetőséget, és milyen módon biztosítható a tűzvédelmi követelmények teljesítése a túlzott beépítés miatt. Ezt követően az ügyben a III. r. felperes által előterjesztett elfogultsági kifogás folytán kijelölt B. Város Jegyzője járt el. Az általa meghozott 1460-13/2006. számú elsőfokú határozatot a F.M. Közigazgatási Hivatal 03/1635-4/2006. számú határozatával újra megsemmisítette, a megismételt eljárásban B. jegyzőjének az 1460-28/2006. számú határozatát a K.R. Közigazgatási Hivatal semmisítette meg 03/253-1/2007. számú határozatával, végül a B. Város Jegyzője 2007. június 29. napján kelt 9596-11/2007. számú jogerős határozatával az eredeti tervtől való eltérés vonatkozásában jogerős fennmaradási engedélyt adott.

A felperesek keresetükben államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése címén 3.000.000 Ft általános kártérítés és annak 2004. április 13-tól a kifizetés napjáig járó törvényes kamata és perköltség megfizetésére kérték az alperes kötelezését.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította. Az alperes kártérítési felelősségét csak a 2004. áprilistól 2005. február 17-ei közötti időszak vonatkozásában vizsgálta, tekintettel arra, hogy ezt követően az eljáró elsőfokú hatóság kijelölés folytán B. Város Jegyzője volt. Megállapította, hogy az alperes határozatainak meghozatala során minden esetben a másodfokú felettes szerv iránymutatása szerint folytatta le a megismételt eljárást. Az a körülmény, hogy a S. és F.M. Közigazgatási Hivatal eltérően ítélte meg a felperesek részére a fennmaradási engedély kiadhatóságának lehetőségét, nem alapozhatja meg az alperes kártérítési felelősségét. Utalt arra is, hogy jogerős fennmaradási engedély kiadására B. Város Jegyzője részéről végül is mérlegelés eredményeként került sor és az irányadó bírói gyakorlat szerint, amennyiben a döntés mérlegelés eredménye, úgy az a felróhatóság körén kívül esik, ezért kártérítési felelősséget nem alapozhat meg.

Az ítélet ellen, annak megváltoztatása és az alperes kereset szerinti marasztalása iránt a felperesek terjesztettek elő fellebbezést. Állították, hogy a per adataitól az államigazgatási jogkörben okozott kártérítési felelősség valamennyi általános és különös feltételének fennállása megállapítható. Vitatták azt az elsőfokú ítéleti megállapítást, hogy az alperes nem felelhet azokért a károkért, amelyek 2006. február 17. napját követően keletkeztek, állítva, hogy az alperes jogsértő magatartása és a teljes károkozás között oksági összefüggés van. Kifejtették, hogy az alperes eljárási kötelezettségének megsértését és nem azt kifogásolták, hogy a törvényes rendelkezés alkalmazása során mérlegelés eredményeként kedvező vagy hátrányos döntést hozott-e. Állították, hogy az alperes a másodfokú hatóság iránymutatása és a felperesek többszöri kérelme ellenére sem volt hajlandó alkalmazni az Étv. 48.§ (2) bekezdésének rendelkezését, amely alapján az építettő felperesek javára kedvező határozatot hozhatott volna, így jogalkalmazási kötelezettségének megszegésével okozott kárt a felpereseknek.

Az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok tartalmának megfelelően helyesen állapította meg a tényállást, azt a másodfokú bíróság is elfogadta ítélezése alapjául.

Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtett jogi indokokkal és az érdemi döntéssel is, ezért az elsőfokú ítéletet a Pp. 253.§ (2) és 254.§ (3) bekezdése alapján helyes indokaira tekintettel hagyta helyben.

A fellebbezésben foglaltakkal kapcsolatban a másodfokú bíróság arra utal, hogy annak a kérdésnek az eldöntése, hogy adott esetben az Étv. 48.§ (2) bekezdése alkalmazható-e azaz a jogerős építési engedélytől való eltérés jelentős vagy jelentéktelen-e - szintén mérlegelést igényel. Az elsőfokú ítéletben kifejtett helyes indokok szerint pedig a mérlegelés alapján meghozott döntés kártérítési felelősséget az irányadó bírói gyakorlat alapján nem alapozhat meg.

Az alaptalanul fellebbező felperesek perköltséget nem igényelhetnek és a Pp. 78.§ (1) bekezdése, valamint az Itv. 74.§ (3) bekezdése folytán irányadó 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján kötelesek a tárgyi illeték-feljegyzési jogos perben le nem rótt fellebbezési eljárási illeték, továbbá az alperest képviselő ügyvéd másodfokú eljárásban felmerült munkadíjának viselésére, amelynek mértékét a másodfokú bíróság a

32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2), (5) és (6) bekezdése alapján mérsékelt összegben állapította meg.

Pécs, 2008. december 11.

Dr. Veszeley József s.k. a tanács elnöke, Dr. Hrubai Adrienn s.k. előadó bíró, Dr. Szentpéteriné Dr. Bán Erzsébet s.k. bíró